

РЕШЕНИЕ

№ 12387

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков**

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **908** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. В. В. срещу решение № 4130/14.11.2025 г., постановено по АНД № 11748/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 104 състав, с което е потвърден електронен фиш № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на касатора е наложена глоба в размер на 300 лв. на основание чл. 179, ал. 3 вр. чл. 187а, ал. 1 от ЗДвП. С касационната жалба се поддържа, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Навеждат се доводи за изтекла давност на административнонаказателното преследване, като се сочи приложението на правилата на НК относно давността по силата на чл. 11 ЗАНН. Иска се отмяна на решението на районния съд и постановяване на друго, с което да се отмени електронният фиш. Претендират се разноски.

Ответникът по касационната жалба – Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуален представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че решението на районния съд е

правилно и законосъобразно, че електронният фиш съдържа всички изискуеми реквизити и че сроковете по чл. 34 ЗАНН не са приложими при електронните фишове, тъй като същите не представляват нито АУАН, нито наказателно постановление. По отношение на давностните срокове по НК счита, че са приложими, но не са били изтекли. Иска се решението на районния съд да бъде оставено в сила и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното решение, районният съд е приел за установено, че на 11.03.2022 г. в 13:09 часа е установено движение на лек автомобил „Мазда 6“ с рег. [рег.номер на МПС] в [община] по път А-1, км 0+472, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата. Каква е връзката на посоченото ППС с жалбоподателя в решението не е коментирано. Съдът е приел, че нарушението е установено с устройство № 20011, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси, че електронният фиш съдържа всички изискуеми реквизити, че нарушението и неговият извършител са безспорно установени и че давностните срокове по ЗАНН и НК са спазени, като последният извод е изцяло декларативен, тъй като липсва анализ на установените факти и приложимите норми. Въз основа на това е потвърдил електронния фиш и е осъдил касатора да заплати 120 лв. юрисконсултско възнаграждение в полза на Агенция „Пътна инфраструктура“.

Настоящият състав не споделя този краен извод. Касационният съд намира, че в случая решаващият районен съд е приел за спазени давностните срокове, без по делото да са налице данни, които да позволяват такъв извод. От доказателствата по делото се установява несъмнено единствено датата на твърдяното нарушение – 11.03.2022 г. Не се установяват обаче обстоятелства относно момента, в който е установен нарушителят, а именно кога е направена справка за собствеността върху процесното ППС, нито относно датата, на която електронният фиш е издаден

в смисъл на завършен акт на ангажиране на административнонаказателната отговорност. Първите сигурни данни за издаването на електронния фиш се свързват с датата на изпращането му на нарушителя – 03.06.2025 г. Именно тези обстоятелства са правнорелевантни за преценката дали са спазени сроковете за реализиране на административнонаказателната отговорност.

Съгласно тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС сроковете по чл. 34 ЗАНН са давностни, поради което с изтичането им се погасява възможността да бъде реализирана административнонаказателна отговорност. В същото постановление е прието и че институтът на давността не може да бъде изключен от административнонаказателното производство, тъй като това би допуснало нарушенията да бъдат санкционирани след неопределен период от време и би накърнило правната сигурност. Препращането на чл. 11 ЗАНН към Наказателния кодекс не води до отпадане на тази специална уредба. То има значение само доколкото в ЗАНН липсват правила за определени въпроси на давността, какъвто е въпросът за абсолютната давност. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН запазват самостоятелното си значение и не се изключват от сроковете по чл. 80 и чл. 81 НК, а се прилагат наред с тях.

В този контекст не може да бъде споделено разбирането на ответника, че сроковете по чл. 34 ЗАНН са изцяло неприложими в производството по издаване на електронен фиш. Действително, тези срокове са свързани в закона с процесуални моменти като съставяне на АУАН и издаване на наказателно постановление. Поради особеностите на уредбата на електронния фиш те не могат да бъдат приложени пряко, но следва да намерят съответно приложение и при този вид административнонаказателно производство. Противното би означавало да се приеме, че за нарушения, установени по общия ред, законът поставя времеви граници за реализиране на отговорността, а за нарушения, санкционирани чрез електронен фиш, такива граници липсват, което не следва нито от текста на закона и неговата цел, нито от задължителната съдебна практика. Сроковете по чл. 34 ЗАНН имат давностен характер и служат за ограничаване във времето на възможността държавата да реализира административнонаказателна репресия. Липсва норма, която да изключва съответното им приложение при електронните фишове, а подобно изключение не може да бъде извеждано по тълкувателен път само от обстоятелството, че производството е съкратено и специално.

Настоящият състав приема, че съответното приложение на чл. 34 ЗАНН при електронния фиш

означава, че този акт, който съчетава функциите по установяване на нарушението и по ангажиране на отговорността, не може да бъде издаден след изтичане на срок, по-дълъг от този, който законът допуска при общия ред за реализиране на административнонаказателната отговорност. При съпоставяне на срока по чл. 34, ал. 1 ЗАНН и този по чл. 34, ал. 3 ЗАНН следва извод, че и при електронния фиш административнонаказателната отговорност не може да бъде ангажирана след повече от една година и шест месеца от извършване на нарушението. Приемането на обратното би поставило санкционираното лице в по-неблагоприятно положение при съкратената процедура по издаване на електронен фиш, отколкото при общия ред по ЗАНН, което е недопустимо.

В конкретния случай по делото липсват данни относно момента, в който е установен нарушителят, както и относно датата, на която електронният фиш е създаден. В този смисъл не е достатъчно районният съд само общо да констатира, че „давностните срокове по ЗАНН и НК са спазени“, без този извод да е обезпечен с конкретни доказателства по делото. Независимо от това, от събраните по делото доказателства може да се установи, че първата сигурна дата на издаване на електронния фиш е 03.06.2025 г. При положение че нарушението е извършено на 11.03.2022 г., към този момент е изтекъл период, надхвърлящ три години от извършването му. Следователно, ако се приеме съответното приложение на чл. 34 ЗАНН, административнонаказателната отговорност е ангажирана след изтичане и на максимално допустимия срок.

При това положение, дори да се възприеме разбирането, че сроковете по чл. 34 ЗАНН не намират приложение, а следва да се приложат единствено правилата на Наказателния кодекс относно давността по силата на чл. 11 ЗАНН, отново се налага извод за недопустимост на ангажирането на административнонаказателната отговорност. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК наказателното преследване се изключва, ако не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи, какъвто е и настоящият. Следователно към момента, в който безспорно се установява съществуването на електронния фиш, възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност вече е била погасена по давност.

Когато от доказателствата по делото не може да се установи спазването на тези срокове, а наличните данни сочат и на изтичане на давността дори при най-благоприятното за административнонаказващия орган тълкуване, неблагоприятните последици от това следва да

бъдат понесени от административнонаказващия орган, върху когото лежи тежестта да установи законосъобразността на издадения от него акт.

По изложените съображения касационният съд приема, че обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменено, като бъде отменен и електронният фиш.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е допустима и основателна. По делото са представени списък на разноските и договор за правна защита и съдействие, от който се установява заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 205 евро. Тази сума следва да бъде присъдена в полза на касатора.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 4130/14.11.2025 г., постановено по АНД № 11748/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 104 състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ електронен фиш № [ЕГН] на Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на С. В. В. е наложена глоба в размер на 300 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на С. В. В. сумата от 205 евро, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно.